

ДЕЙМЪН НАЙТ ЧОВЕКЪТ В ДЕЛВАТА

Превод от руски: А. Грозданова, 1978

chitanka.info

В мъничката хотелска стая на планетата Менг беше тясно. Синкавата слънчева светлина падаше от прозореца върху зацапания син килим, върху масивния пепелник, пълен с угарки, и върху купчината празни бутилки. В ъгъла имаше натрупани неща — и донесени, и купени тук, на Менг. Близо до вратата седеше поредния наемател на стаята, мистър Р. С. Вейн — около петдесетгодишен човек, гладко избръснат и с късо подстригани стоманеносиви коси. Вейн бе страшно пиан.

На вратата се почука леко и в стаята се вмъкна хотелският слуга — висок мургав туземец, на около деветнадесет години. Отпред зеленикаво-черната му коса бе подстригана късо, а на тила тя бе много дълга. Той беше разноок: едното му око бе зелено, а другото сиво.

— Сложи го там — нареди Вейн.

Слугата постави подноса, който носеше, и се наведе над масата.

— Слушам, сър. — Той остави запечатана бутилка „Десет звездички“, кофичка с лед, бутилка сода и внимателно ги нареди между мръсните чинии. После сложи върху подноса празните бутилки и кофичката за лед. Ръцете му бяха големи и кокалести; в тясната си зелена униформа той изглеждаше прекалено висок и широкоплещ.

— Значи такъв е Менг-сити — каза Вейн, без да откъсва очи от слугата.

Вейн седеше изпънат в креслото, грижливо облечен и важен — със сако и добре вързана вратовръзка. Можеше да бъде взет за трезвен, ако не изговаряше думите толкова старателно и ако очите му не бяха силно зачервени.

— Да, сър — отвърна слугата и се изправи с подноса в ръце. — За пръв път ли сте тук, сър?

— Пристигнах преди две седмици — каза Вейн. — И тогава не ми хареса тук, и сега. Освен това тази стая е неподходяща за мен.

— Администрацията ще бъде огорчена, че стаята не ви харесва, сър. Оттук се открива чудесна гледка.

— Тук е мръсно и тясно — отвърна Вейн. — Но не е там работата. Сега ще я освободя. Имам билет за днешния лайнер. Две седмици си загубих да ходя по селищата и да проверявам достоверността на историите за мараките. Празна работа — измишльотини на туземците. Жалка планетка. — Той погледна в упор прислужника и презрително подсвирна. — Как се казваш, бой?

— Джими Рокша, сър.

— Ето какво, Джими Рокс, виж тази купчина боклуци. — Върху стелаж за куфарите бяха нахвърляни шалове и платове, туристическо снаряжение, одеяла, килими и още много други неща. — Започнах да ги опаковам, но виждам, че няма къде да сложа около четиридесет фунта от нещата, без да смятам парчетата от тази делва. Имаш ли някакво предложение?

Прислужникът бавно обмисляше нещо.

— Ще си позволя да ви посъветвам, сър, да поставите шаловете и другите вещи в делвата. Според мен те ще се съберат.

— Имаш право — одобрително измърмори Вейн. — А ти можеш ли да сглобяваш такива делви?

— Не зная, сър, не ми се е случвало.

— Е, опитай. Хайде, не стой като пън! — Вейн разклати топлата безвкусна напитка във високата чаша.

Прислужникът сложи отново подноса на масата и се запъти към другия край на стаята. Върху гардероба, малко по-високо от главата му, се намираще обемист пакет с късове от сива глина, завързан с връв. Рокша събу внимателно обувките си и се качи на стола. Мургавите боси крака на момчето бяха чисти. Той леко сне пакета, слезе от стола, постави вързопа на пода и отново се обу.

Вейн доближи високата чаша до устните си, примижа и я изпразни наведнъж. Като глътна топлата смес от уиски и сода, той постоя за миг със затворени очи и клюмнала глава над чашата, сякаш се заслушваше в някакъв вътрешен глас.

— Е, какво — каза най-после той и стана. — Ще мине време, ще разберем.

Слугата срязва връвта. В пакета имаше шест дълги и дебели парчета, напомнящи по форма на огромни обувалки. Имаше и два плоски глинени кръга: единият по-голям — дъното, а другият по-малък и с дръжка — капакът.

— По-внимателно приближавай парчетата едно до друго — изсумтя Вейн зад гърба на юношата. — После ще искаш да ги разделиш, но ще бъде късно.

— Слушам, сър.

— Купих това старинно нещо в едно село. Някога в такива съдове пазели семена и масло. Туземците твърдят, че уж мараките

знаели тайната на тяхното слепване. Чувал ли си за това?

— В отдалечените села децата разказват какви ли не интересни неща — отвърна прислужникът. Той беше успял да разположи изпъкналите парчета около големия плосък кръг като листенцата на цвят. Те заеха почти целия под; сглобена, делвата може би стигаше до гърдите на възрастен човек.

Като се изправи, момчето взе в ръцете си две от извитите парчета и внимателно ги допря. Когато разстоянието между тях беше около милиметър, те сякаш подскочиха едно към друго, като че ли бяха намагнитени, и се сляха в едно. Колкото и да напрягаше очите си, Вейн не успя да намери мястото на свързването им.

По същия начин слугата прибави към първите две парчета още едно. Сега делвата бе сглобена наполовина. Момчето внимателно наведе тази половина над централния кръг и той с щракане се съедини с нея.

— Чакай — внезапно каза Вейн. — Дойде ми нещо на ум. Вместо да сглобяваш делвата, а после да набуташ нещата в нея, подреди най-напред вещите, а после ще долепиш останалото.

— Слушам, сър. — Слугата взе няколко леки одеяла и ги хвърли на дъното на съда.

— Не така, глупако — нетърпеливо каза Вейн. — Влез вътре и ги натъпчи добре.

Слугата се поколеба.

— Слушам, сър. — Той внимателно прекрачи несглобените парчета и застанал на колене на дъното на съда, започна да сгъва и подрежда одеялата.

Като стъпваше на пръсти зад гърба на прислужника, Вейн мълчаливо съедини две от дългите парчета (щрак!), после и третото (щрак!) и когато ги вдигна нагоре (щрак!) страните на двете половини се съединиха. Делвата беше цяла.

Прислужникът бе затворен в нея.

Вейн дишаше тежко, ноздрите му се издуваха силно. Извади пура от зелена табакера от змийска кожа, изрязана с джобното си ножче и я запали. Пусна дима от устата си, наведе се над делвата и погледна в нея.

Освен изумения възглас, който издаде в момента, когато стените на делвата се слепиха, прислужникът не пророни нито звук. Вейн видя

пред себе си мургавото лице, отметнато нагоре, и срещна погледа на разноцветните очи.

— Моля ви, сър, пуснете ме от делвата, ако обичате — помоли прислужникът.

— Не мога — отвърна Вейн. — В селището не ми показаха как мога да разглобя делвата.

Прислужникът облиза устните си.

— Там натриват делвите с дървесна мас. Когато тя се просмуче между парчетата, те се разделят.

— Нищо подобно не са ми дали — с безразличие каза Вейн.

— Тогава, сър, ще се осмеля да ви помоля да разбиете делвата и да ми позволите да изляза.

Вейн махна от езика си парченце тютюн, любопитно го разгледа и като цъкна го хвърли на пода.

— Днес още като прекрачих прага на хотела те забелязах. Цели две седмици се мотах напразно из селата и ето, моля ти се, срещам те в хола.

— Сър...

— Ти си марак — заяви Вейн, без да повишава глас.

Слугата замълча.

— Но сър — каза той изумен, — Мараките — та всичко това е легенда, сър. В тях отдавна вече никой не вярва. Мараки няма.

— Ти сне делвата от гардероба, като че ли беше перце — възрази Вейн, — а между другото горе я качиха двама туземци. Слепоочията ти са хлътнали. Брадичката ти е удължена. Имаш прегърбени рамене. — Като се намръщи, той извади от джоба си бележник, измъкна от него пожълтяла фотография и я показа на слугата. — Полюбувай се на тази картинка. Надявам се, че няма да те разстрои много. Не е изключено тук да е фотографиран някой твой працядо.

На пожълтялата снимка се виждаше скелет, затворен в стъклен шкаф. Фотографията предизвикваше неясна тревога. Скелетът бе прекалено дълъг, рамената изглеждаха прегърбени, а черепът бе продълговат, с хлътнали слепоочни кости. Под снимката имаше следния надпис: „Жител на Нови Кливлънд, Менг (Сигма Лира 11)“, а с по-дребни букви — „Нюболдски антропологичен музей, Тен-Айк, Квикслънд, Т. Н. Публикува се с любезното разрешение на Уолтър Б. Сунг“.

— Намерих я между страниците на книга, издадена през поминалия век — поясни Вейн и внимателно прибра снимката. — Някой от моите прадеди е получил на времето тази фотография като пощенска картичка. А след една година ми се случи да отида на Тера-Нова. Сега слушай внимателно. Музеят съществува, както преди, но сътрудниците му твърдят, че никога не са имали подобен експонат. Директорът на музея очевидно смята картичката за фалшифицирана. „Такива скелети не са характерни нито за една от коренните раси на Менг“ — твърдеше той.

— Сигурно картичката наистина е подправена, сър — подхвана момчето.

— Чуй какво стана после — продължи Вейн. — Прочетох цялата литература за колонизацията на Менг. Всички отчети на експедициите, всички спомени на съвременниците. Оказа се, че преди двеста години никой на Менг не е смятал мараките за легенда. Външно те приличали на обикновените туземци, но притежавали особена сила. Владеели тайната на превръщането на едни предмети в други. Умеели да влияят върху психиката на другите, ако обектът не бил нащрек. После изучих всички материали по експорта през последните две столетия. И геоложките карти, съставени от планетарните разузнавачи. Успях да си изясня някои неща. Колкото и да изглежда странно, на Менг няма природни диаманти.

— Нима, сър? — развълнувано се обади момчето.

— Нито една жила, нито един диамант и нито едно място, от което биха могли да ги добиват. Въпреки това до преди двеста години Менг ежегодно експортирал безупречни диаманти на сума един милиард стелора. Пита се, откъде са се вземали? И защо експортът е прекъснал?

— Не зная, сър.

— Правили са ги мараките — рязко каза Вейн. — За търговеца Сунг и за неговото семейство. Всички Сунг са мъртви. От тогава Менг не търгува с диаманти.

Той отвори куфара, порови се в него и извади два предмета: овален пакет, обвит в груба тъкан от растително влакно, и мътно пробляскващо сиво-черно парче, на половината на юмука му.

— Знаеш ли какво е това? — попита Вейн, като показва пакета.

— Не, сър.

— По селата това нещо се нарича въздушно семе. То беше заровено в избата на един старец, заедно с делвата. И с това — той взе черния камък. — Може би ще кажеш, че тук няма нищо особено? Обикновено късче графит, най-вероятно от изоставената шахта в Бедлонг? Но графитът представлява чист въглерод. Също като диаманта.

Той с любов сложи двата предмета върху масата и избърса ръцете си — графитът беше оставил по тях черни петна.

— Помисли си добре — посъветва той момчето. — Давам ти точно един час срок, до петнадесет нула нула.

Леко тръсна пурата си над гърлото на делвата. Няколко парцалчета пепел паднаха бавно върху лицето на прислужника.

Вейн седна отново в креслото. Той се движеше малко неловко и бавно, но не се клатушкаше. Отвори бутилката „Десет звездички“. Наля си порядъчна порция, пусна в чашата парченце лед и наля от сифона сода. Отпи голяма глътка.

— Сър — каза най-после слугата, — вие знаете добре, че аз не умея да правя диаманти от черния камък. Какво ще стане с мен в три часа — та този камък ще си остане същия?

— Най-вероятно — отвърна Вейн, — ще махна обвивката на въздушното семе и ще го пусна в делвата. Казват, че на въздуха това семе се разширява и увеличава обема си стотици пъти. Щом изпълни догоре делвата, ще я затворя с капака. А по пътя за астрогарата, когато минаваме край дигата, ще те хвърля а морето. Както чух да говорят, дъното му е само тиня.

Той още веднъж отпи бавно от чашата.

— Поразмисли — каза Вейн, като не снемаше налетите си с кръв очи от делвата.

В делвата беше тъмно и прохладно. Прислужникът седеше удобно, скръстил крака; той можеше да застане и на колене, но тогава лицето му стигаше до самия ръб на делвата. Отворът бе по-малък от главата му и бедничкият не можеше нито да се изправи, нито да опъне краката си. Той се страхуваше и бе потънал в пот. Едва бе навършил деветнадесет години и никога по-рано с него не се бе случвало подобно нещо.

Звукът на парчето лед, пуснато в чашата, отекна в стаята. Момчето страхливо започна:

— Сър!...

Пружините на креслото изскърцаха и над отвора на делвата изплува лицето на землянина. На брадата си имаше ямичка. От ноздрите му стърчаха бели косъмчета. Малките червени очички замърдаха. Вейн се вгледа в момчето, без да пророни дума.

— Сър — сериозно каза момчето, — знаете ли колко ми плащат тук, в хотела?

— Не.

— Дванадесет стелора на седмица, сър. Това са моите разноски за храна. Ако можех да правя диаманти, сър, нима бих работил тук?

На лицето на Вейн не трепна нито един мускул.

— Попитай нещо по-трудно. Сунг е трябвало доста да се помъчи с вас, мараките, за да получи своя милиард стелори годишен доход. Някога само на този континент вие сте били хиляди, но сега сте останали толкова малко, че можете да се загубите сред туземците. Диамантите разклатили здравето ви. Вие сте на границата на измирането. И всички сте изплашени. Изпокрили сте се. Вие още притежавате някогашната си сила, но се страхувате да я използвате... докато има други начини да пазите своята тайна. Някога вие сте били господарите на Менг, но сега за вас е много по-важно да останете живи. Разбира се, всичко това са само мои предположения.

— Разбира се, сър — отчаяно потвърди момчето.

Вътрешният телефон иззвъня, Вейн прекоси стаята и натисна бутона, като с края на очите си не изпущаше слугата.

— Кой е? — запита той със скучаещ глас.

— Мистър Вейн — отвърна му дежурният администратор, — ще се осмеля да ви запitam, дали получихте вашата поръчка?

— Да, донесоха ми бутилката — каза Вейн. — Какво има?

Слугата се вслуша в разговора, свил ръце в юмруци. На мургавото му чело избиха капчици пот.

— Всъщност нищо, мистър Вейн, но момчето не се е върнало. А то винаги е много изпълнително. Моля, извинете ме за безпокойството.

— Нищо — равнодушно отвърна Вейн и изключи телефона.

Той отново се запъти към делвата, едва поклащайки се и премествайки тежестта на тялото си от петите към върховете на пръстите. В едната ръка стискаше чашата, а с другата издърпа

миниатюрно ножче от иридиево-осмиева сплав, което висеше на верижка от ревера на сакото му.

Като помълча малко, Вейн запитва:

— Ти защо не извика за помощ?

Момчето не отговори. Вейн мазно продължи:

— По вътрешния телефон щяха да те чуят и от другия край на стаята. Сигурен съм в това. Защо тогава се спотаи като мишка?

Прислужникът прошепна:

— Ако бях започнал да викам, сър, щяха да ме намерят в делвата.

— И какво от това?

Момчето направи гримаса.

— Освен вас в мараките вярват и други. А аз трябва да се пазя, сър, заради очите. Всички веднага биха разбрали, че сте могли да постъпите с мен така само заради една причина.

За секунда Вейн го загледа в упор:

— И ти рискува да се задушиш от въздушното семе и с камък на шията да се намериш на дъното на залива, само и само някой да не те намери?

— Много години вече изминаха, откак на Менг устройваха лов на мараки, сър.

Вейн тихо подсвирна. Погледна към стенния часовник.

— Четиридесет минути — промърмори той и се върна в креслото.

В стаята цареше тишина. Чуваше се само цъкането на часовника. След малко Вейн седна до бюрото. Той сложи на пишещата машина бланка на митническа декларация и започна бавно да чука по клавишите, ругаейки сложните иероглифи на междузвездната писменост.

— Сър — спокойно се обърна към него момчето. — Вие знаете, че убийството на двуного същество не остава безнаказано. Днес не е проклетото ви старо време.

Без да прекъсва писането, Вейн промърмори:

— Ти си мислиш, че е така. — Отпи от чашата и я остави настрана.

— Дори само да узнаят, че сте се държали непочтително с някакъв старейшина и от най-бедното село, пак ви чака сурово наказание, сър.

— Няма да узнаят — увери го Вейн. — Всеки случай не и от старейшината.

— Сър, даже и да успееш да ви създам диамант, за него не биха дали повече от няколко хиляди стелора. За човек като вас това е нищожно малко.

Вейн замълча, а после се обърна към слугата:

— Изключително чистият и с такова тегло диамант би струвал сто хиляди стелора. Но аз не смятам да го продавам.

— Нима, сър?

— Представи си. Аз ще го запазя. — Вейн притвори очи; пръстите му спряха да чукат по клавишите. Внезапно той трепна и дойде на себе си, удари някакъв клавиш и извади листа от машината. Намери плик и стана от стола, гледайки бланката.

— Само за да станете негов притежател и от време на време да му се любувате? — тихо попита момчето. Пот обливаше очите му, но то както преди седеше неподвижно, опряло лакти на коленете си.

— Точно така — каза Вейн със същия празен поглед.

Той бавно сгъна листа и го пхна в плика. После отиде до пощопровода до вратата. В последния момент се сепна, извади листа от плика и го прочете отново. По бузите му избиха червени петна.

Като смачка бавно хартията на топка, Вейн каза:

— Ти без малко не успя.

Демонстративно разгъна листа, скъса го на две, прегъна половинките и отново ги скъса; повтори това няколко пъти, а после изхвърли дребните късчета.

— Само един неверен иероглиф — каза той — и това би било достатъчно. Сега обаче ще ти обясня къде е грешката ти, момче.

— Не ви разбирам — отвърна слугата.

— Ти предполагаше, че е достатъчно да насочиш мислите ми върху диаманта, за да отслабне вниманието ми. Случи се точно така, но аз съзнавах какво става. И именно тук ти сгреши: плюя аз на този диамант!

— За какво говорите, сър? — с недоумение попита момчето.

— Какво е за тебе един стелор? Нови панталони. А за мен стелорът или хилядите стелори са само източник за сключване на сделки. Аз бих ти предложил пари, но ти сам започна да ми обясняваш защо не можеш да бъдеш подкупен: ти би могъл да правиш диаманти и

да се къпеш в пари, но не смееш. Именно затова аз трябваше да действувам по този начин.

— Сър, не разбирам за какво намекувате.

— Отлично разбираш. Сега ти ставаш опасен, нали така? Теб те притиснаха и времето изтича. И ти реши да рискуваш. — Той се наведе, повдигна и разгъна някакво топче хартия. — Ето тук, точно в графата „Заклеват ли се да спазвате обичаите на Архон“ аз изписах иероглифа „свиня“. Ако бях изпратил този документ, след четвърт час тук щеше да нахълта полицията на мисълта.

Той смачка късчето хартия и отново го хвърли върху килима.

— Внушаваш ми да забравя да вдигна от пода и да изгоря това късче? — добродушно се осведоми Вейн. — Е, хайде, карай!

Прислужникът трескаво преглътна.

— Сър, та това вие сам сте направили. Просто по погрешка.

За пръв път Вейн му се усмихна и се отдалечи от делвата.

Момчето опря гръб на стената на делвата и с всичка сила натисна. Така се напрегна, че мускулите му набъбнаха страшно. Но глинените стени бяха твърди като скала.

Момчето се обля в пот. То се отпусна и дишайки тежко, пъхна главата си между коленете, като се мъчеше да се съсредоточи. Чувал бе за земляни, които нямат милост към никого, но досега нито веднъж не ги бе виждал. Изправи глава.

— Сър, още ли сте тук?

Креслото изскърца и Вейн приближи с чашата в ръка.

— Сър — прочувствено каза момчето, — ако ви докажа, че нямам никакво отношение към мараките, ще ме пуснете ли? Според мен тогава би трябвало да ме пуснете, нали, сър?

— Разбира се — важно се съгласи Вейн. — Хайде, доказвай.

— Сър... нима вие нищо повече не сте чували за мараките... например как могат да бъдат разпознати от другите жители на Менг?

Вейн сякаш се замисли; той отпусна глава и очите му се замъглиха.

— Какво могат и какво не могат — подсказа момчето. — Ако ви обясня, сър, ще помислите че лъжа.

— Чакай малко!

Вейн се заклати напред-назад, притворил очи. Вратовръзката и раираното му сако стояха чудесно. После каза:

— Да, спомням си нещо. Ловците на мараки са използвали това винаги. Доколкото знам, мараките не понасят алкохола. За тях той е отрова.

— Сигурен ли сте в това, сър? — живо запитва слугата.

— Разбира се, че съм сигурен.

— Добре, сър.

Вейн кимна, отиде до масата и взе бутилката „Десет звездички“. Тя все още бе пълна две трети. Върна се при делвата и каза:

— Отвори си устата.

Момчето отвори широко уста и замижа. Парливата течност блисна по зъбите и глътката едновременно; тя потече по бузите му, а част от нея влезе в носа му. Момчето се закашля и задъха. То не виждаше нищо — сълзи пълнеха очите му, а огнената струя течеше по хранопровода.

Като пое въздух, юношата заговори с мъка:

— Сър!... Сър, това е нечестно. Вие наляхте в мен твърде много. Дайте ми по-малко и от чашата.

— Добре, искам всичко да е честно. Ще опитаме още. — Вейн намери празна чаша, наля два пръста коняк и приближи до делвата. — Бавно, но сигурно — каза той и капка по капка изля съдържанието на чашата в устата на момчето.

То преглътна всичко и главата му се завъртя от конячните пари.

— Да повторим — каза Вейн и наля още една порция.

Момчето изпи и нея. В стомаха му конякът се събра на буца и излъчваше непоносима горещина.

— Още веднъж!

Момчето изпи отново коняка.

Най-после Вейн миряса. Прислужникът отвори очи и го погледна блажено.

— Виждате ли, сър? Никаква отрова. Изпих го и останах жив!

— Хм — изсумтя заинтересуван Вейн. — Да не се надяваш! Излиза, че мараките *могат* да пият спиртни напитки!

Тържествуващата усмивка бавно изчезна от лицето на момчето.

— Моля ви, сър, не се шегувайте с мен.

— Ако мислиш, че това са шегии...

— Сър, та вие *обещахте*.

— Да, обещах — ако ми докажеш, че не си марак. Хайде, действуйвай, доказвай. Впрочем, мога да ти предложа друго изпитание. Показах скелета на един мой познат патологоанатом. Той каза, че раменните стави са слабо развити — по-точно, маракът не може да вдигне ръка над главата си. Хайде, най-напред ми обясни, защо, за да снемеш пакета от гардероба се качи на стол... или още по-добре, извади ръката си от гърлото на делвата.

Настъпи мълчание. Вейн извади от зелената табакера от змийска кожа още една пура, обряза я с ножчето и я запали, без да откъсва очи от момчето.

— Сега ти пак ставаш опасен — каза той с явно задоволство. — Обмисляш. Работата започва да става интересна. Ти измисляш как да ме убиеш, без да излизаш от делвата и без да използват своята сила на марак. Е, хайде, измисляй? — Той се облегна с лакти на делвата и пусна колелце дим. — Остават ти петнадесет минути.

Без да бърза, Вейн сгъна всички одеяла, шалове и тъкани и ги стегна с ремъци. Сне от тоалетната масичка дребните неща и ги подреди в куфара. Огледа стаята, като проверяваше дали не е забравил нещо; забеляза на пода парченце хартия и взе мъничкото хартиено топче, което сам беше свил от едно късче. С насмешка показа топчето на слугата, хвърли го в пепелника и го запали. После седна удобно в креслото до вратата.

— Пет минути — каза той.

— Три минути — каза той.

— Две минути.

— Добре — прошепна слугата.

— Да? — Вейн стана и се наведе над делвата.

— Съгласен съм, ще направя диамант.

— Аха — изръмжа Вейн с полувъпросителен тон и подаде графита.

— Не е нужно да се докосвам до него — равнодушно каза момчето. — Можете да го поставите на масата. Ще продължи не повече от минута.

— Хм — изсумтя Вейн, който внимателно следеше момчето. А то се сви в делвата и затвори очи; Вейн виждаше само върха на зеленикавочерната му коса.

— Имате щастие, че сте взели въздушното семе — намръщено и с глух глас промълви момчето.

Вейн се засмя.

— Бих се справил и без него. Имам още десет начина да се оправя с теб. В това ножче има острие с молекулярна вибрация. Достатъчно е само да натисна копчето и то ще разреже като масло всичко, което искам. Бих могъл да те накълцам на ситно и да те пусна в канализацията.

Момчето вдигна глава. Лицето му бе бледо, зениците му бяха разширени.

— Но сега за това нямам време — утеши го Вейн. — И въздушното семе ще свърши работа.

— А, а, ето как ще ме освободите — ще разрежете делвата с ножчето? — досети се момчето.

— Какво? Да, разбира се — отвърна Вейн, като внимателно наблюдаваше късчето графит. — Аз съм малко разочарован — разсеяно добави той. — Мислех, че ти ще се съпротивляваш. Според мен разказите за мараките силно преувеличават техните достойнства.

— Готово, сър — обади се момчето. — Вземете, моля, своя диамант и ме пуснете от тук.

Вейн се загледа.

— А мен ми се струва, че нищо не е готово.

— Той само отвън е черен, сър. Изтъркайте го и готово.

Вейн не мръдна от мястото си.

— Какво мислите, сър? — настойчиво каза момчето. — Вземете го в ръцете си и ще се убедите.

— Ти нещо подозрително нямаш търпение — отвърна Вейн.

Той извади от джоба си писалка и внимателно докосна с нея графита. Нищо не се случи; късчето леко се търколи по масата. Вейн бързо го докосна с един пръст, после го стисна в ръката си.

— Без шеги? — запита той насмешливо. Прехвърли къса на дланите си, претегли го и го сложи обратно на масата. На дланите му се появиха черни петна.

Вейн отвори ножчето и разряза графита по средата. Той се раздели на две блещукащи черни парченца.

— Графит — заключи Вейн и гневно хвърли ножчето на масата.

Като бършеше ръцете си, той се обърна към момчето:

— Не те разбирам — каза той и взе пакетчето с въздушното семе. После започна да го разгъва.

— Ти искаше само да спечелиш време. Имах по-добро мнение за теб.

Под обвивката се показа мръснобяла маса.

Вейн замахна, за да я хвърли в делвата, и видя уплашеното лице на момчето. За миг той се поколеба, а в това време сиво-бялото влакно на въздушното семе се запени в ръката му. Инстинктивно Вейн се опита да изхвърли семето, но не успя. Пенестата набухваща маса бе лепкава — тя залепна по дланта, а после и по ръката му. И бавно, но неудържимо започна да нараства.

Пребледнелият от ужас Вейн яростно замахна с ръка, опитвайки се да се отърве от семето. Масата започна да пада надолу на едри парцали като гъста сапунена пяна, но не се отдели от ръката му. Някои от падащите парцали изпръскаха панталоните му и залепнаха по тях. Други, набъбвайки, капеха върху килима. Дясната ръка и страна на Вейн се покриха с дебел слой бяла пяна. Веществото престана да нараства и започна да се втвърдява.

Момчето се заклати в делвата. Тя падна на една страна. То продължи да клати и делвата бавно се затъркаля по килима.

След малко слугата погледна в каква посока се движи. Вейн, който бе прикован на едно място от въздушното семе, се пресегна над масата и напрягайки се, се опитваше със свободната си ръка да се добере до ножчето. Той би дръпнал към себе си и килима, ако нямаше толкова много мебели върху него.

Момчето вмъкна главата си в делвата и отново започна да я клати, този път още по-силно. Когато погледна, Вейн стоеше със затворени очи и лицето му се бе зачервило от напрежение. Той се беше наклонил върху масата доколкото можеше, но някакви си два или три сантиметра не му достигаха, за да хване ножчето. Момчето се клатеше със всичка сила. Делвата бавно пълзеше напред, спря до самата маса и притисна към нея ръката на Вейн.

Попаднал в капана, землянинът прекрати всякакви опити и сведе поглед. Задърпа ръката си, но не можа да я освободи.

— Пат — мрачно каза Вейн. Той се усмихна на момчето. — Не мога да те достигна. Но и ти нищо не можеш да ми направиш.

Момчето наведе глава, сякаш в знак на съгласие, но изведнъж от делвата стремително излетя дълга мургава ръка. Пръстите ѝ се спуснаха над малкото, но страшно оръжие.

— Маракът *може* да вдигне ръката си по-високо от главата — каза то.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
5/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.